

Chương thứ 18

TƯƠNG KIẾN BẤT TƯƠNG THỨC

Cô Lâu Thiên Tôn cười ha ha, nói:

- Sau khi người uống hoàng thuốc trắng, hể những nhân vật nào mà quá khứ người quen biết và những chuyện cũ, tất cả đều quên lãng, bây giờ người đòi thấy mặt ta thì có tác dụng gì? Lý Xuân Hoa thở dài buồn bã, nói:

- Bởi vì đệ tử muốn chứng thực sự quan sát của mình có chính xác hay không?

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Có phải người muốn hỏi, ta có phải là Thiết Địch quái hiệp sư phụ của người không, ha ha ha?

Đúng, Lý Xuân Hoa tuy cho rằng Cô Lâu Thiên Tôn chính là Thiết Địch quái hiệp nhưng lúc này nàng không tự tin rằng mình đoán chính xác, bởi vì ông ta biết bao là xảo quyệt, trong lúc nói chuyện ông ta vẫn thủy chung không lộ một chút gì khả nghi để có thể quyết định ông ta là Thiết Địch quái hiệp.

Lý Xuân Hoa trầm giọng nói:

- Ta không tin là ta lại phán đoán lầm.

Cô Lâu Thiên Tôn cười xong, đột nhiên dừng giọng nói trầm trầm lạnh lẽo nói:

- Trước khi người uống hoàn thuốc màu đỏ màu trắng, bởi vì ta muốn làm thay cho người một việc vô luận chuyện đại sự nào trong thiên hạ ta đều muốn làm cho người, nếu người muốn giữ ý thấy mặt ta thì quyền lợi của việc đó sẽ hỏng, sao người lại không chọn một việc cần thiết nhất.

Lý Xuân Hoa nói:

- Việc này mà cũng có giá ư?

Cô Lâu Thiên Tôn nói:

- Thiết Định quái hiệp hành sự một đời, chưa từng để lộ mặt cho người đời trông thấy, mà dù cho rằng những người đã thấy mặt thì cũng đều chết cả rồi.

Mà bản thân, Cô Lâu Thiên Tôn, cũng không có người nào thấy được mặt thật của ta, nếu như sau khi ta gỡ mặt nạ này ra thì ngươi cho rằng ta giống ai? Đó chỉ là người mà cả đời ngươi chưa từng thấy qua.

Thiết Định quái hiệp ư? Cô Lâu Thiên Tôn ư?
Vĩnh viễn ngươi sẽ không quyết định được hắn là ai? Lý Xuân Hoa nghe nói xong nghĩ thầm:

"Phải rồi ! Mặt của sư phụ ta chưa hề thấy qua, nếu như Cô Lâu Thiên Tôn để cho ta thấy mặt thật thì ta làm sao có thể quyết định được ông ta là người nào !?"

Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng nói:

- Lão phu biết ngươi uống hoàn thuốc trắng chỉ là giả vờ, nhất định ngươi sẽ không uống. Bây giờ ta cảnh cáo ngươi, ta đã quyết định tiêu diệt linh hồn hiện hữu của ngươi., tạo nên một con người khác, dù ngươi có phản kháng như thế nào ta cũng phải đạt được mục đích.

Lý Xuân Hoa nghe vậy kinh hãi, một khi mình không chạy thoát khỏi đây thì coi như số mạng thảm khốc sẽ không thể tưởng tượng được? nghĩ đến đây ?

Lý Xuân Hoa đột nhiên đưa tay cầm lấy hoàn thuốc độc màu đỏ.

Chỉ nghe Cô Lâu Thiên Tôn lạnh lùng cười nói:

- Bây giờ ngươi muốn kiếm đường chết ư? Hà hà ?

Hai hoàn thuốc đỏ chỉ khác có màu đỏ và trắng mà thôi, còn phần bên trong vẫn là thuốc huỷ diệt trí nhớ.

Lý Xuân Hoa giận dữ hét lên:

- Ngươi là ai? đồ ma quỷ.

Cô Lôu Thiên Tôn cười ha hả nói:

- Ngươi cho rằng ta là ai thì ta là người đó !

Lý Xuân Hoa vụt suy nghĩ, mình làm thế nào để thoát khỏi đây?

Âu Dương Hải thật như hắn nói, đã chết rồi ư? Thi thể chàng ở đâu?

Chợt nghe Cô Lôu Thiên Tôn cười nhạt nói:

- Lý Xuân Hoa ngươi đừng mắc công suy nghĩ tìm cách trốn, nội với tám tiểu đồng này thôi thì ngươi cũng không thể chạy khỏi ? Thất Tinh bát quái ? kiếm trận của chúng nó.

Lý Xuân Hoa vội đưa mắt nhìn nhanh trước sau, tám đồng tử áo trắng đứng hai bên trước sau đã di động thân hình, mỗi người đứng một góc trong bốn phương tám hướng xung quanh mình.

Trong tay chúng cầm kiếm, ngưng thần động kinh khí vận đan điền, đứng im thủ thế, Lý Xuân Hoa kinh thâm, nghĩ:

?Tám đồng tử cao chưa đầy ba thước này quả nhiên không thể khinh thường?.

Lý Xuân Hoa biết tám đồng tử áo trắng này võ công nhất định không xoàng, nếu mình không hạ độc thủ thì không thể thoát khỏi nơi đây, sự việc cấp bách, mình đành phải thi triển độc thủ.

Bỗng Lý Xuân Hoa tung người lên, trái phải một chiêu ?Nữ chưởng đông nhạc? đánh nhanh tới Cổ Mai phía chính bắc.

Chương này Lý Xuân Hoa vận dụng tám thành công lực, bụng nghĩ:

- Cổ Mai đồng tử cho dù võ công rất cao cũng khó tránh khỏi chương này.

Ai ngờ sự đã đổi khác.

Đồng thời với lúc Lý Xuân Hoa nhảy lên phát động thế công, kiếm trận ? Thất Tinh bát quái ? do tám đồng tử bày thành cũng đồng thời phát động.

Chỉ thấy Cổ Mai đồng tử tránh qua một bên, bên trái, phải của nó là Cổ Thu, Cổ Lan đồng tử lại nhanh chóng xông lên, đoản kiếm trong tay thành hai đạo hàn quang đâm thẳng vào Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa kinh thâm, miệng quát:

- Tám đứa con nít các ngươi mà cũng đòi vây ta sao?

Cùng lúc, người nhỏ nhất là Cổ Xuân đồng tử đã tung kiếm đâm tới, kiếm khí lạnh buốt phả vào mặt.

Lý Xuân Hoa nhướng mày, ống tay áo trái trông không mau chóng phi cuộn lên.

Nhưng Cổ Xuân đồng tử rất tinh ranh, nó biết được lợi hại, không để cho tay áo của nàng cuộn lấy kiếm, đoản kiếm trong tay đổi hướng, thân đi theo kiếm bay xéo qua một bên.

Lúc này phía sau, Cổ Mai đồng tử nhảy tới êm ru, đâm một nhát kiếm.

Nhát kiếm này hướng về Lý Xuân Hoa, thế đâm cực nhanh, vụt một cái đã tới.

Do sự biến hóa quá nhanh của kiếm trận, Lý Xuân Hoa đã ý thức được Cổ Xuân, Hạ, Thu, Đông, Mai, Lan, Cúc, Trúc tám tên đồng tử võ công thật là ghê gớm.

Trong nháy mắt, kiếm quang của Cổ Mai đã tới sát người, Lý Xuân Hoa vội lùi một bước.

Lý Xuân Hoa ứng biến tuy có thể là nhanh nhưng nàng không nắm hết biến hóa của thế kiếm Cổ Mai.

?Xoẹt? một tiếng, ống tay áo bên trái của Lý Xuân Hoa đã bị chém đứt.

Nhát kiếm này làm Lý Xuân Hoa giật mình.

Nếu như cánh tay trái của mình không phải đã cụt từ trước thì hôm nay chắc phải bị đoạn ở đây. Lý Xuân Hoa giận dữ hét lên, hứa chưởng đánh thốc ra.

Một đạo âm kinh trầm hùng tuyệt luân bay thẳng tới.

Ai ngờ thân pháp của Cổ Mai đồng tử cực nhanh, sau khi nó chém đứt ống tay áo của Lý Xuân Hoa xong thì đã lùi nhanh lại, Cổ Lan, Cổ Cúc, Cổ Trúc ở bên cạnh lạnh lẽo tấn công tới.

Nên biết rằng ?Thất Tinh bát quái? kiếm trận này kỳ ảo vô cùng, nếu như không biết được bí mật biến hóa của kiếm trận thì dù võ công có cao đến đâu cũng khó thoát khỏi kiếm trận .

Lúc này cả người Lý Xuân Hoa đã rơi vào thế công biến hóa ảo diệu của thế trận.

Trong chốc lát, nàng bị tám đồng tử áo trắng dùng kiếm thế liên tục ép nàng vào thế hạ phong.

Chỉ thấy kiếm quang loang loáng đầy trời ép đánh Lý Xuân Hoa phải trốn mắt vã mồ hôi.

Còn Cô Lô Thiên Tôn vẫn ngồi ung dung xem cuộc đấu.

Nhưng Lý Xuân Hoa vẫn là người có võ công trác tuyệt cơ trí linh mẫn.

Lúc này nàng bỗng nhớ ra cách đối phó kiế trận kỳ diệu này, cần phải giữ bình tĩnh, trầm trọng, quan sát đối phương kỹ lưỡng rồi mới toàn lực xuất thủ, còn nếu không thì chỉ tấn công.

Sau khi Lý Xuân Hoa bình tĩnh lại, cuộc thế đã trở nên ổn định.

Tám tiểu đồng lúc này cũng trầm tĩnh, không còn vùng kiếm tiến đánh nữa, chỉ dùng kiếm trận biến hóa kỳ dị của chúng vây lấy Xuân Hoa.

Hà hà ? một tràng cười lạnh lẽo vang lên, Cô Lô Thiên Tôn trên bục xoay qua nói:

- Lý Xuân Hoa, võ công của ngươi khá lắm ! Hà hà ?

Nhưng ngươi cho rằng công lực và kiếm trận của tám cậu bé này như thế nào?

Lý Xuân Hoa đối với lời nói của Cô Lô Thiên Tôn không nghe không hỏi, toàn thân chú ý cự địch.

Chợt Lý Xuân Hoa nghĩ thầm:

? Kiểm trận thất tinh bát quái này do tám đồng tử phân làm ba tổ liên hoàn bỏ khuyết cho nhau, trong hai tổ, là do Cổ Xuân và Cổ Mai cầm đầu, cũng có thể nói, Bát quái là do Cổ Xuân toàn bộ phát động chỉ huy, chỉ đợi lúc Cổ Xuân lùi ra ngoài trận thì thế trận lập tức biến thành Thất Tinh, mà Thất Tinh thì do Cổ Mai nắm toàn trận, hai người yếu nhất trong toàn trận là Cổ Đông và Cổ Trúc, mạnh nhất là Cổ Xuân và Cổ Mai, lúc lùi ra ngoài trận thì bỏ khuyết cho Cổ Đông, Cổ Trúc? ?

Lý Xuân Hoa vừa thấy được sự bí mật của kiểm trận liền mừng thầm, nhưng vẫn không động thanh sắc, nàng từ từ rút đoản kiếm từ trong người ra, ngâm vận trận khí.

Chợt thấy thân người Cổ Xuân luôn qua bên cạnh Cổ Đông, đâm một nhát kiếm vào Lý Xuân Hoa.

Lý Xuân Hoa cười nhạt, đoản kiếm trong tay nàng vung lên, một chiêu ? Tà Phích thất tinh? gạt phăng kiếm của Cổ Xuân, lúc này ba thanh kiếm của Cổ Đông, Cổ Mai, Cổ Trúc đâm tới như chớp.

Lý Xuân Hoa không để ý kiếm quang cuốn lên của ba người, hét một tiếng, đoản kiếm trong tay bắn vọt thẳng vào Cổ Xuân lúc đang lùi nhanh lại.

Cổ Mai, Cổ Trúc, Cổ Đông trông thấy Lý Xuân Hoa truy kích Cổ Xuân, trong bụng kinh thầm, ba người đồng thời thâu kiếm nhảy lùi lại, ngay lúc đó, Cổ Lan, Cổ Hạ, Cổ Thu, Cổ Cúc từ kiểm trận phân thành hai tổ vòng tới Lý Xuân Hoa.

Ai ngờ Lý Xuân Hoa ngay khi họ thay đổi phương vị, thân mình như mũi tên bắn lao ra khỏi vòng vây tấn công của Cổ Hạ, Cổ Lan, Cổ Thu, Cổ Cúc, áp thẳng tới Cổ Mai, Cổ Trúc, Cổ Đông ba người.

Lúc này Lý Xuân Hoa không còn chút cố kỵ gì nữa, đoản kiếm trong tay nàng lóe lên một tia hàn quang, soạt soạt soạt, chém ra ba kiếm.

Kiểm thế như chém, như đâm, như quét ?

Biến hóa kỳ ảo lạnh lợi cực kỳ.

Từng nhát kiếm đều đánh vào nơi nguy hiểm.

Hàn quang vừa lóe lên chợt nghe Cô Lâu Thiên Tôn trầm giọng quát:

- Lý Xuân Hoa chớ có hại chúng nó

Chỉ nghe mấy tiếng kêu kinh hãi ?

Cổ Trúc, Cổ Đông hai đồng tử đã bị thương ngã xuống đất.

Chiêu kiếm thức của Lý Xuân Hoa đắc thủ, nàng đảo người một cái bắn vọt ra cửa.

Cô Lô Thiên Tôn từ trên bực mau lẹ lướt tới bên cạnh hai đồng tử Cổ Trúc, Cổ Đông liếc nhìn hai cái.

Chỉ thấy ngực của hai đồng tử chảy máu, bốn con mắt lộ tia sáng đáng thương ngược nhìn Cô Lô Thiên Tôn.

Bỗng Cô Lô Thiên Tôn cười vang một tràng điếc lỗ tai ?

Lúc này Lý Xuân Hoa đã lướt ra đến hành lang của đại sảnh, nghe thấy tiếng cười thì không khỏi quay đầu lại nhìn.

Vụt thấy thân hình của Cô Lô Thiên Tôn lao ra đại sảnh như gió lốc.

Cô Lô Thiên Tôn cười nhạt nói:

- Người còn chạy được hay sao?

Lão tung mình nhảy tới đuổi theo sát như bóng với hình.

Một chiêu ? Ô Long thám thảo? tả chương của hấn chộp vào vai phải của Lý Xuân Hoa.

Cô Lô Thiên Tôn từ khi phóng ra khỏi và xuất thủ chộp lấy vai phải của Lý Xuân Hoa như đồng thời một lúc, tốc độ mau lẹ không thể tả.

Lý Xuân Hoa nghe chương phóng đã đến sát bên người, lật tay lại dùng một chiêu ? Hoàn gia kim lương? gạt tay trái của Cô Lô Thiên Tôn ra, hai chân dùng liên hoàn cước đá mạnh.

Cô Lô Thiên Tôn dường như biết rõ Lý Xuân Hoa sẽ ra một chiêu chí mạng này, hấn đột nhiên chuyển người tránh khỏi hai cước rồi xông thẳng tới sát người, tay trái vung lên đâm chéo xuống.

Lý Xuân Hoa thất kinh, vội nhảy ra sau lùi lại bốn bước, tuy tránh được một chiêu của Cô Lâu Thiên Tôn, nhưng vì trong lòng hoảng hốt nên lưng đụng phải lan can.

Cô Lâu Thiên Tôn cười nói:

- Người có thể thoát khỏi thủ chương của ta điều này thật là một kỳ tích trong thiên hạ.

Tay phải Lý Xuân Hoa nắm đoản kiếm, hai mắt nhìn toàn thân Cô Lâu Thiên Tôn, nàng kinh ngạc, người này không phải là Thiết Địch quái hiệp thì là ai?

Thân hình của hắn và bộ râu dài bạc trắng ?

Cô Lâu Thiên Tôn cười khanh khách, nói:

- Người có bản lĩnh gì thì cứ thi triển ra đi, hôm nay nếu muốn ra khỏi nơi này thì khó hơn lên trời.

Lý Xuân Hoa bắt chợt vung kiếm, hứa chương thủ thế chờ đợi, Lý Xuân Hoa vừa bước tới một bước thì phóng chương ra, lại ép Lý Xuân Hoa lùi vào lan can.

Lý Xuân Hoa rất nóng ruột, soạt soạt soạt, chém liên ba kiếm.

Ba kiếm này có thể nói là độc địa vô cùng.

Cô Lâu Thiên Tôn bị ba nhát kiếm này đánh phải né trái né phải rồi lùi hai bước.

Nguyên là ba chiêu kiếm thuật này là của Lý Xuân Hoa tự nghiên cứu ra, ngay lập tức Lý Xuân Hoa đã hiểu, Cô Lâu Thiên Tôn quả nhiên là Thiết Địch quái hiệp !

Lý Xuân Hoa lạnh lùng nói:

- Ông không còn dấu nổi đuôi hồ ly nữa rồi .. Hừ ! Ba kiếm này đủ để chứng thực thân phận của ông, không ngờ một người mẫu mực vì nhân loại, thế mà ?

Cô Lôu thiên Tôn hình như nổi giận, cười nhạt một tiếng hét lên:

- Ngươi rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt, thế thì chớ trách ta.

Nói xong vung chưởng đánh thốc ra một chiêu ?Lực Phách hoa sơn? xéo xuống vai.

Lý Xuân Hoa thi triển thế kiếm:

- ?Nghinh phong đoạn thảo? chém ngang vào cánh tay của Cô Lôu Thiên Tôn.

Ai ngờ tả chưởng của Cô Lôu Thiên Tôn đột nhiên vừa thu lại, mà phát ra một nguồn tiềm lực đánh bại đoản kiếm, chân phải sấn lên nửa bước, đột nhập vào trung cung, tay phải đánh ra như chớp ?

Thật kỳ dị, ngay tức khắc tóm ngay được cổ tay cầm kiếm của Lý Xuân Hoa, khẽ gia tăng kinh lực, đoản kiếm của Lý Xuân Hoa đã rời khỏi tay.

Cô Lôu Thiên Tôn dùng chiêu biến hóa này kỳ diệu tinh thâm vô cùng, Lý Xuân Hoa nào có thể phòng thủ được, hơi chậm một chút đoản kiếm đã rơi xuống đất.

Ngay lúc đó Lý Xuân Hoa đã biết vận mạng bi thảm của mình.

Nàng hét lên một tiếng muốn vũng vầy chống cự lần chót.

Chân phải ra chiêu, thúc mạnh đầu gối vào huyệt ?Hạ âm? của Cô Lôu Thiên Tôn.

Chiêu này rất là độc địa và không được quang minh chính đại cho lắm.

Lý Xuân Hoa lâm vào đến mức này mới tung một chiêu ấy.

Chân nàng còn cách hấn ba tấc thì bỗng cảm thấy sức lực toàn thân mất hết, mặt tối sầm, đầu nặng trĩu, thân mình mềm nhũn xuống.

Sau đó nàng chẳng còn biết gì cả.

*

* *

Cửu Cung Sơn, bên một khe suối hẻo lánh, u nhã ?

Từ một cánh cửa tròn của một tiểu viện nho nhỏ, một người phụ nữ áo đen chậm chậm đi ra.

Bà ta đi đến bên bờ suối, cúi đầu nhìn xuống dòng suối, hiện lên khuôn mặt của bà ta, trắng bệch, không còn một chút huyết sắc.

Khuôn mặt và ngũ quan của người nữ phụ này thật đúng là một khuôn mặt mỹ nhân chim sa cá lặn, cử thể giai lệ, quốc sắc thiên hương.

Có điều lúc này trên mặt bà trắng bệch, dường như vừa mới ốm dậy.

Người phụ nữ áo đen nhìn khuôn mặt của mình trước nước suối đến xuất thân, hồi lâu thì lắc đầu than thở:

- Xinh đẹp tuyệt thế nhân gian, đến sau cùng cũng chỉ là một nắm xương tàn mà thôi ! ? Ồi ?

Bà ta thở dài cực kỳ thê lương, buồn bã, rồi lại lâm bảm nói:

- Không ngờ hộ nguyên độc khí vừa tiêu trừ, thể chất của ta lại biến đổi nhiều như vậy, chẳng lẽ ta còn có thể bảo trì công lực cho đến sáu trăm ngày ư?

Bà ta lắc đầu lại nói:

- Trông thấy mức thương tổn này, ta biết mình đã không làm được gì nữa, ta sao không đem trách nhiệm báo thù này đặt lên người con trai ta. Sao ta không đem chân nguyên tàn dư còn lại của bản thân mà đả thông huyết mạch toàn thân cho nó, để nó trong những ngày ngắn ngủi này hấp thụ được công lực của bản thân ta.

Người đàn bà áo đen tự nói một mình như vậy, rồi lại đi vào trong tiểu viện.

Cho đến khi mặt trời lặn?

Từ cửa tiểu viện lại đi ra người đàn bà áo đen.

Điều quái dị lạ lùng là, người phụ nữ áo đen này chỉ trong một ngày mà lại dường như già đi mười năm.

Lúc sớm mai khi bà ra đây thì là một nữ phụ ba bốn mươi tuổi xinh đẹp, mà bây giờ khi bước ra đã như năm mươi tuổi rồi.

Người phụ nữ áo đen đi đến bên dòng suối cúi đầu soi khuôn mặt của mình.

Trên mặt bà lộ vẻ kinh dị ?

Bà ta đưa tay vuốt làn tóc mai bạc trắng, và những nếp nhăn trên trán, hồi lâu không nói.

Hình như bà ta không nghĩ đến trong một ngày này mình đã già đi gần hai mươi năm, tóc từ đen biến thành trắng.

Đột nhiên bà ta cười lớn ?

Tiếng cười bi thương, cùng cực ?

Bà ta cười xong âm ảm nói:

- Lâm Đại Ngọc, Lâm Đại Ngọc ? trong thiên hạ có ai nhận ra người là Đông Hậu xinh đẹp nhất trần thế khi xưa ! Ha ha ha ha ? Kiệt ca ơi ! Nếu muội gặp huynh ở cõi âm cảnh thì huynh còn nhận ra muội không??
Người đàn bà áo đen này chính là Bạch Hoàng giáo chủ danh chấn thiên hạ, cũng là hồng phần giai nhân đẹp nhất võ lâm năm xưa. Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đột nhiên trầm tư suy nghĩ ?

Chợt, dường như bà đã nghĩ ra cái gì, trên mặt lộ vẻ vui mừng, nói:

- Hôm nay ta đã biến đổi dung nhan thế này, Hải nhi có còn nhận ra ta là Bạch Hoàng giáo chủ hay không?

Bà nói xong, ngẩng đầu nhìn lên trời ?
Đông Hậu Đại Ngọc lẩm bẩm nói:

- Hải nhi chắc đã tỉnh rồi.

Bà từ từ quay lại, đi vào tiêu viện

Bóng một vị thiếu niên áo xanh khẽ bước đi ra.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nhìn thiếu niên áo xanh này, trên mặt nở một nụ cười hiền từ, nói:

- Tướng công người đã khỏe rồi ư?

Thiếu niên áo xanh đưa mắt nhìn vào mặt Lâm Đại Ngọc hồi lâu, kinh ngạc hỏi:

- Sao ta lại ở đây?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc khẽ đưa tay trái, nói:

- Âu Dương tướng công, chúng ta tạm vào trong nói chuyện

Đương nhiên vị thiếu niên áo xanh này là Âu Dương Hải.

Hai người đi vào phòng khách ngồi xuống.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đi đến vách tường, thắp hai ngọn nến, chiếu sáng khắp xung quanh phòng.

Lâm Đại Ngọc thắp nến xong, ngồi xuống trước mặt Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải ngõ ngàng nhìn ngắm sự bố trí trang nhã trong phòng khách, hỏi:

- Vị lão phu nhân đây, vì sao bà lại biết ta?

Câu hỏi đầy quả là một chuyện làm cho người phải xót xa, làm sao Lâm Đại Ngọc lại không biết con trai của mình được?

Còn Âu Dương Hải lại không ý thức được người trước mặt lại chính là người mẹ thân sinh yêu quý của mình?

Ôi !

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc còn sinh tồn trên thế gian này thì thiên hạ còn có ai biết được?

Huống chi Âu Dương Hải từ khi sinh ra đến giờ đã có lúc nào trông thấy cha mẹ của mình đâu?

Chàng có nằm mơ cũng không thể ngờ được người phụ nhân trước mặt lại là mẫu thân của chàng?

Nếu vào lúc sáng sớm thì Âu Dương Hải có thể nghĩ ra những chỗ khả nghi.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc mỉm cười nói:

- Gần đây trên giang hồ võ lâm xuất hiện một vị anh hùng hiệp sĩ, tên là Âu Dương Hải, trong lúc công tử hôn mê ta nghe thấy công tử kêu tên Lý Xuân Hoa, Lý Xuân Hồng, ta đã đoán ra cậu là Âu Dương Hải?

Âu Dương Hải ồ lên một tiếng nói:

- Hóa ra lão phu nhân là người trong võ lâm giang hồ ư? Thát lễ thát lễ.

Vì Âu Dương Hải thấy ánh mắt vô thần và vẻ đau nặng nề của bà ta cho nên không nghĩ rằng bà ta là một cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc cười nói:

- Năm xưa ta là một cao thủ võ lâm, nhưng bây giờ đã không phải nữa.

Âu Dương Hải ngạc nhiên nói:

- Không biết lão tiên bối nói thế là nghĩa gì?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thở dài thê lương, nói:

- Nói ra thì dài, bởi vì hiện nay võ công toàn thân của ta đã phế, cho nên không thể tung hoành trên giang hồ võ lâm được nữa.

Âu Dương Hải lại ồ lên, nói:

- Không biết tiên bối xưng hô thế nào?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thở dài, nói:

- Ta chính là một người bi thương đoạn trường, mấy chục năm nay, ta đã không muốn nhắc đến tên ta nữa.

Đến đây Lâm Đại Ngọc ngậm thương xót, nước mắt tuôn rơi.

Âu Dương Hải cho là mình đã làm cho bà đau lòng, vội nói:

- Xin lỗi lão tiên bối, trong lúc vô ý vãn bối đã chạm đến nỗi đau của người.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc lau nước mắt, nói:

- Lão phụ vì không khống chế được nỗi đau thương của mình, làm cho công tử phải bối rối.

Âu Dương Hải vội nói:

- Không ! Không ! Không !...

Chàng nói liền mấy tiếng ?không? nhưng trong đầu lại suy nghĩ nhanh những tình hình vừa qua.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thấy chàng có vẻ cau mày, liền nói:

- Công tử có chuyện gì nghi nan thì cứ hỏi ta, dù cho chuyện đại sự võ lâm hiện nay hoặc là nhân vật võ lâm năm xưa, ta đều có thể nói cho công tử biết, chỉ có thân phận lai lịch của ta thì không thể nói cho bất cứ một người nào biết, bởi vì sẽ đụng đến những chuyện bi thương khi xưa thì không muốn sống nữa.

Âu Dương Hải nghe vậy vô cùng kinh dị, bà ta ở một nơi hẻo lánh thế này, chẳng lẽ lại rõ những chuyện trong võ lâm?

Âu Dương Hải trầm giọng nói:

- Vãn bối nhớ lại là bị người ta ám toán, không biết tại sao lại đến được đây?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Công tử chính là bị Cô Lô Thiên Tôn ám toán, phải không nào?

Âu Dương Hải nghe vậy kinh hãi nhìn bà, hỏi:

- Sao lão tiên bói lại biết?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Lúc đó ta ở chỗ tối trông thấy công tử đi đến gần Cô Lâu Thiên Tôn ? Ôi ? đáng tiếc rằng võ công của ta đã phé không thể lên tiếng cảnh cáo công tử, cho nên mới để cho công tử chịu nỗi đau khổ này.

Âu Dương Hải nghe xong liền hiểu tất cả, biết rằng mình được vị lão phu này cứu.

Thế là Âu Dương Hải quì xuống đất nói:

- Lão tiên bói, tiên bói là ân nhân tái tạo mạng sống Âu Dương Hải, hãy xin nhận ba lạy của Âu Dương Hải này.

Nói xong, Âu Dương Hải liền bái lạy Đông Hậu Lâm Đại Ngọc.

Thân mình Lâm Đại Ngọc run run, nói thầm:

- Con ta ơi ! Con lạy mẫu thân là nên lắm ! Mẹ rất vui mừng, có chết cũng không tiếc.

Lâm Đại Ngọc đợi Âu Dương Hải lạy ba lạy xong, đưa tay đỡ chàng dậy.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc dìu hai vai Âu Dương Hải, thở dài nói:

- Con trai của ta nếu như không chết thì cũng lớn như công tử rồi. Ôi ! Âu Dương tướng công, ta có một thỉnh cầu vô lễ, không biết công tử có đáp ứng không?

Âu Dương Hải nói:

- Lão tiên bói thỉnh cầu việc gì, tiểu bối sẽ đáp ứng ngay không nghĩ ngợi.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Lão phu muốn nhận công tử làm nghĩa tử để an ủi những năm còn lại.

Âu Dương Hải xúc động, nói:

- Tình này nghĩa này, Âu Dương Hải khắc sâu trong tâm kham, vậy thì giờ đây trước mặt là nghĩa mẫu, xin nhận của đứa con bất hiếu này tám lạy.

Nguyên là từ khi Âu Dương Hải trông thấy khuôn mặt Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, không biết là hai mẹ con có công hưởng của luân thường, hay là thể nào trước sau chàng vẫn thấy vô cùng thân thiết đối với bà. Cho nên, Âu Dương Hải mau chóng đáp ứng sự việc này.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nước mắt tuôn rơi, nhận Âu Dương Hải tám lạy.

Âu Dương Hải lạy xong đứng dậy nói:

- Nhũ mẫu ới, hãy tha thứ cho đứa con bất hiếu, huyết thù vẫn còn trên thân người, không thể nào ở đây phụng dưỡng cho lão nhân gia được ?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc đợi chàng nói xong, bèn cố ý giả vờ kinh ngạc hỏi:

- Sao? Hải nhi, con có mối huyết thù ư?

Âu Dương Hải bùi ngùi nói:

- Con chính là con trai của Đế vương cung chủ Ngọc Tu La Âu Dương Kiệt và Đông Hậu Lâm Đại Ngọc năm xưa.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nghe vậy, mặt tỏ nên tái nhợt run run nói:

- Thật không ngờ, thật không ngờ, con là con trai của Đại Ngọc tử tử ?

Âu Dương Hải kinh ngạc nói:

- Sao? Nhũ mẫu là di mẫu của con ư?

Âu Dương Hải rất mờ mịt về thân thế lai lịch của mẫu thân, cho nên Lâm Đại Ngọc liền nói bừa rằng bà là em gái của mẹ chàng.

Lâm Đại Ngọc rơi lệ nói:

- Hải nhi ơi, sự việc trên thế gian chẳng lẽ lại tình cờ như thế sao? Hay là tử tử chết đi anh linh của tử phu có biết, để cho di mẫu gặp được diệt nhi.
Âu Dương Hải kêu lên:

- Di mẫu ?

Chàng nhào vào lòng Lâm Đại Ngọc, đau khổ bật khóc.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc hai tay nâng đầu chàng, nước mắt tuôn rơi là chảy.

Nhìn mẹ con họ bên nhau, ai cũng bùi ngùi cay sống mũi.

Âu Dương Hải khẽ nói:

- Di mẫu ơi ! Cha mẹ của con thật là bi thảm biết bao !

Lâm Đại Ngọc lẩm bẩm nói:

- Đứa con đáng thương, người bi thảm là con, ta không biết hai mươi mấy năm nay con lại lớn như thế ! Ôi ta quả thật không phải ?

Âu Dương Hải đương nhiên không hiểu được tiếng lòng của câu nói này.

Âu Dương Hải bỗng đứng dậy, hỏi:

- Di mẫu ! Nhất định người biết sự thật về sự thảm tử của cha mẹ cháu?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Trong thiên hạ trừ ta biết rõ vụ huyết án này ra, thì không còn có ai biết nữa. Hai mắt Âu Dương Hải mở tròn xoe, đột nhiên ngẩng đầu cười lớn, nói:

- Trời ơi ! Không ngờ trong đêm tối lại có công đạo để cho tiểu diệt gặp được di nương, ha ha. Ta phải thay cha mẹ rửa sạch huyết thù, Lâm Đại Ngọc đột nhiên nói:

- Diệt nhi có biết Cô Lâu Thiên Tôn là ai không?

Âu Dương Hải nói:

- Thừa di mẫu, với sự điều tra gần đây nhất của tiền diệt. Cha mẹ cháu thăm tử bên bờ Thiên Kiếm Đàm là bị Cô Lô Hung Thu vây đánh.

Lâm Đại Ngọc căm hận nói:

- Sao chỉ một Cô Lô Hung Thủ, có thể nói là cả giang hồ võ lâm đều có tham dự, nhưng đứng đầu tội ác là Cô Lô Thiên Tôn và Hồng Yên Tử Diệu Huân Muội.

Âu Dương Hải ồ lên một tiếng, nói:

- Di mẫu, Cô Lô Thiên Tôn là ai?

Lâm Đại Ngọc thở dài, nói:

- Người này dù cho cháu có nằm mơ cũng không thể ngờ được, Cô Lô Thiên Tôn chính là ân sư đã dạy cho nhi diệt Thiết Định Quái Hiệp.

Âu Dương Hải nghe xong ngẩn ngơ, hồi lâu không nói:

Chàng nghĩ thầm:

?Chuyện này có thể chẳng? Hẳn lại là sư phụ sao??

Lâm Đại Ngọc trầm giọng nói:

- Hiện diệt mới nghe tin này đương nhiên tránh khỏi hoài nghi, bây giờ hãy nhớ lại kỹ xem. Thiết Định Quái Hiệp đã dạy võ công cho con trong tình hình như thế nào. Ôi ! nếu ta chậm phát giác ra những chuyện này, con phải ?

Đột nhiên, Lâm Đại Ngọc cảm thấy mình lỡ lời, vội im lặng không nói.

Âu Dương Hải nhìn vào mặt Lâm Đại Ngọc hỏi:

- Người thật sư là di nương của tiền diệt chứ?

Lâm Đại Ngọc không trả lời câu hỏi của chàng nói:

- Theo ta thấy, nhất định Lý Xuân Hoa đã phát giác ra Cô Lô Thiên Tôn là Thiết Định Quái Hiệp.

Âu Dương Hải bỗng nhớ lại Lý Xuân Hoa đã từng nói một câu:

- Ngoại hình của Cô Lô Thiên Tôn rất giống sư phụ ? chẳng lẽ hẳn thật sự là sư phụ ư?

Âu Dương Hải nói:

- Hồng Yếu Tử Diêu Huân Muội còn sống trên đời này không?

Lâm Đại Ngọc gật đầu nói:

- Hồng Yên Tử Diêu Huân Muội hãy còn sống, nhưng người này nếu ta không nói ra thì hiện diệt không thể đoán được ?

Âu Dương Hải đột nhiên nói:

- Diệt nhi đoán được rồi.

Lâm Đại Ngọc hỏi:

- Hiện diệt đoán xem mục ta là người nào?

Âu Dương Hải nói:

- Di mẫu ! tên tặc nhân đó là đương kim Bạch Hoàng Giáo chủ phải không? trừ nó ra diệt nhi nghĩ không có một nữ nhân nào tàn ác âm hiểm như thế.

Trong đầu Lâm Đại Ngọc lóe lên một tia sáng, gật đầu nói:

- Chính là mục ấy.

Âu Dương Hải nói:

- Di mẫu ơi, tham gia vào vụ Thiên Kiếm Đàm còn có ai?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Vụ Thiên Kiếm Đàm mười tám năm trước, người tham dự có hầu hết các môn các phái trong thiên hạ, ta cũng không thể nói được tường tận, vì có người đến chỉ để xem nhiệt náo. Bây giờ ta đem những nhân vật chủ

yếu nhất nói ra cho hiền điệt biết, hiền điệt phải nhớ kỹ. Lửa hận trong người Âu Dương Hải bùng bùng, xâm chiếm cả đầu óc chàng.

Chàng khẽ gật đầu, nói:

- Di mẫu nói mau đi, cháu sẽ nhớ kỹ vào tim óc.

Lâm Đại Ngọc thở một hơi dài, chậm rãi nói:

- Trong chín đại môn phái, có mười hai vị Cô Lô Hung Thủ, chia đều Võ Đang, Thiếu Lâm, Tuyết Sơn, Hoa Sơn, Không Động, Chung Nam, Thiên Sơn bảy phái, hãy còn ba người ở quan ngoại, viên chủ Lý gia đại viện cũng là một trong Cô Lô Hung Thủ, nhưng năm ấy Lý Thiên Phát không tham chiến quá đáng ?

Âu Dương Hải hỏi:

- Cô Lô Hung Thủ trong bảy đại phái không biết là bảy vị nào?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Bảy vị Cô Lô Hung Thủ này, đến nay ta vẫn không biết là bảy vị nào, nhưng ta nói cho hiền điệt nghe, bảy người này là trưởng lão cỡ công cao nhất trong các phái của họ quyết không phải là những trưởng môn.

Âu Dương Hải hừ một tiếng nói:

- Thân hình bảy người đó tiêu diệt đã nhớ rõ, sau này tìm trong phái của họ không khó, giết người đền mạng, Âu Dương Hải nhất định phải để cho họ được báo ứng.

Lâm Đại Ngọc thấy Âu Dương Hải lộ vẻ sát khí, trong lòng mừng thầm.

Bà nói:

- Ngoài mười hai Cô Lô Hung Thủ ra, hãy còn có Tàn Kim Chương Dương Đồng Thần, Đương gia đại nguyệt chu Nhật Nguyệt Lô Đường Tông Chủ, Tàn Độc Tẩu Hải Hồn Qui, giang nam bảy tinh ? tổng tiêu đầu Phi Hổ tiêu cục Du Cẩm Bàng ?

Âu Dương Hải thất kinh nói:

- Hắc Phi Hồ Du Cẩm Bàng cũng có ư? Những người này di mẫu đều không làm chứ?

Lâm Đại Ngọc nói:

- Ta nói những người này không có người nào là không có phần tham gia giết cha mẹ của hiền điệt, họ đều dùng chưởng hoặc kiếm đánh lên thân mình cha mẹ của hiền điệt.

Âu Dương Hải kinh ngạc vô cùng, bởi vì toàn gia hơn trăm mạng người của Hắc Phi Hồ bị Bạch Hoàng giáo chủ giết sạch, cho nên chàng đối với thảm ngộ của toàn gia Hắc Phi Hồ có sự cảm thông vô cùng.

Lâm Đại Ngọc nói:

- Trừ những người này ra, hãy còn có mấy vị ác bá trong hai đạo hắc bạch, những người đó đều đã chết cả rồi, ta cũng không nói ra tính danh của họ. Dương nhiên trong vụ Thiên Kiếm Đàm, cha mẹ của cháu đã tỏ rõ uy phong, triển khai một trận tham đấu trong mắt trăm năm nay võ lâm chưa hề có. Người trong giang hồ võ lâm tử thương trong vụ Thiên Kiếm đàm khó mà đếm hết được. Vì cha mẹ của cháu bị thương rất nặng cho nên một số người võ lâm đứng xem nhiệt náo cũng tham gia, nhưng những người đó không phải là hung thủ chính, cho nên ta không biết tên của họ.

Âu Dương Hải mắt lộ vẻ giận dữ, hỏi:

- Chỉ có những người ấy thôi ư?

Lâm Đại Ngọc cúi đầu suy nghĩ một hồi nói:

- Hãy còn ba tên ma đầu võ công và danh vọng rất cao.

Âu Dương Hải hỏi:

- Chúng là ai?

Lâm Đại Ngọc nói:

- Ba người này võ công cực cao, nhất là có hai người, cha mẹ hiền điệt vẫn không phải là đối thủ của họ, ôi, nếu hiền điệt muốn tìm kiếm ba người thì tốt nhất nên đợi thời gian.

Âu Dương Hải nghe vậy thầm kinh hãi, không biết ba người đó là ai?

Lâm Đại ngọc nói:

- Ba người đó chính là Dao Trì Ma Nữ, là người đàn bà điên bên bờ Thiên Kiếm Đàm hiện tại. Còn một người nữa đến nay vô ảnh vô tung, là Hồn Thiên Thế Ngoại Ma Vương Uất Niên Nguyệt. Người này võ công tuổi tác còn hơn cả Dao Trì Ma Nữ, ngày nay không biết đã chết hay chưa. Còn một người nữa tức là Vân Trung Nhạc, một trong võ lâm ngũ kỹ. Âu Dương Hải nói:

- Ba người này là kẻ cầm đầu ư?

Lâm Đại Ngọc nói:

- Ba người này không phải là kẻ cầm đầu, nhưng cái chết của song thân hiền điệt hoàn toàn là do ba người này gây nên? Với công lực của Âu Dương huynh lúc đó, dù có bị các cao thủ vây đánh nhưng tỷ phu muốn thoát vòng vây, nhất định không phải là chuyện khó, nhưng ta biết khi xảy ra cuộc đầu, Cô Lâu Thiên Tôn dùng lời nói khích Hồn Thiên Thế Ngoại Ma Vương Uất Niên Nguyệt và tỷ phu thí một chiêu chưởng lực, lúc đó mẹ hiền điệt bị chưởng của Uất Thiên Nguyệt làm bị thương nhẹ? Tiếp đó là Vân Trung Nhạc dùng một chiêu kiếm pháp? Vạn Lưu Qui Tông? thí với phụ thân hiền điệt, làm cho người tiêu hao rất nhiều sức lực.

Âu Dương Hải nghe xong máu nóng bùng bùng, căm hận nói:

- Cuối cùng sẽ có một ngày ta sẽ kiếm được hai người này, cũng dùng một chiêu sát thương họ.

Lâm Đại Ngọc trầm giọng nói:

- Hải nhi, Hồn Thiên Thế Ngoại Ma Vương Uất Niên Nguyệt võ công rất cao, ngày sau hiền điệt gặp hẳn tốt nhất là đừng nói thân thể của mình ra, để tránh khỏi họa sát thân. Võ công của hiền điệt muốn thắng hẳn hẳn còn phải cần thời gian dài.

Âu Dương Hải nghĩ thầm:

?Chắc di mẫu không biết công lực của mình hiện nay như thế nào, cho nên mới lo lắng như vậy?

Thực ra Âu Dương Hải đâu hay biết võ công của chàng một nửa là do mẫu thân của chàng truyền sang cho, đương nhiên Lâm Đại Ngọc rất biết rõ công phu của Âu Dương Hải nông sâu thế nào.

Âu Dương Hải nói:

- Thế còn Dao Trì Ma Nữ? Nghe người ta nói, bà ta yêu thâm phụ thân, không biết bà ta có ra tay đánh phụ thân tiểu diệt không?

Lâm Đại Ngọc nghe vậy thâm phì cười nói:

?Không ngờ chuyện tình năm xưa ngay cả con ta cũng biết, ôi ?? Lâm Đại Ngọc thở dài nói:

- Đương nhiên là Dao Trì Ma Nữ không ra tay, nhưng một chiêu của bà ta lại làm bị thương mẹ của hiền diệt.

Âu Dương Hải nói:

- Thật là người đàn bà vô liêm sỉ, bà ta muốn cướp đoạt tình yêu của đệ tử mình, rồi ra tay đánh bị thương đệ tử, hừ, nữ nhân này thật là mặt dày.

Lâm Đại Ngọc buồn cười, bỗng bà nghiêm nét mặt lại nói:

- Dao Trì Ma Nữ là sư phụ của mẫu thân hiền diệt, võ công bà ta cao thấp thế nào không ai biết, hiền diệt phải tự cảnh giác trong các kẻ thù ai ai cũng là ma đầu ghe gớm trong võ lâm, hiền diệt muốn báo thù tuyệt đối không được hành sự sơ suất.

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Tiểu diệt biết. Thừa di mẫu, có một chuyện diệt nhi không rõ, vì sao những cao thủ võ lâm lại muốn sát hại gia phụ gia mẫu? nghe nói trong đó có dính dáng đến một bí mật lớn của võ lâm, chẳng hay di mẫu biết ngọn nguồn nguyên nhân của nó không?

Lâm Đại Ngọc trầm ngâm một hồi rồi nói:

- Ngọc nguồn nguyên do những chuyện này ta quyết định vào tối ngày mùng bảy tháng bảy thì trở lại đây gặp ta, dắt theo Lý Xuân Hoa về đây cũng được, ta sẽ kể nguồn gốc câu chuyện này.

Âu Dương Hải bấm đốt tay tính toán, nói:

- Đêm mồng bảy tháng bảy cách hôm nay còn chín mươi bảy ngày, vì sao phải đợi lâu như vậy?

Lâm Đại Ngọc thở dài nói:

- Điều này? đến lúc đó hiền điệt sẽ biết

Trầm ngâm một lúc, Lâm Đại Ngọc lại nói:

- Hải nhi, vết thương trúng độc của hiền điệt vừa mới khỏi, cũng nên nghỉ ngơi một lúc đã.

Âu Dương Hải nói:

- Di mẫu, hình như người không được khỏe lắm, để Hải nhi đỡ di mẫu vào trong nghỉ ngơi. Lâm Đại Ngọc nở nụ cười an ủi, nói:

- Gần đây ta có hơi không khỏe, ôi ! Chắc ta không còn sống lâu nữa.

Âu Dương Hải dìu Lâm Đại Ngọc vào phòng hỏi:

- Di mẫu nói võ công của di mẫu bị phé rồi, không biết kẻ thù là ai?

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc nói:

- Hải nhi, hãy đi ngủ đi ! Mồng bảy tháng bảy, ta mới nói cho con biết.

Âu Dương Hải đêm nay được biết rất nhiều về bí mật mối huyết thù của song thân, nhưng nguyên nhân chủ yếu của mối huyết thù thì chàng vẫn không biết.

Chàng không biết vì sao di mẫu lại muốn để đến mồng bảy tháng bảy mới nói cho chàng biết?

Chẳng lẽ trong đó có bí ẩn khó nói?

Sáng sớm.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc thân tiễn Âu Dương Hải rời khỏi nơi u cốc này, mắt bà nhìn thấy bóng dáng Âu Dương Hải đã khuất rồi, nước mắt rơi ướt cả vạt áo, bà chậm chạp trở về tiền viện, hiện rõ vẻ già nua, trong hai ngày trước, bà vẫn là một Bạch Hoàng giáo chủ làm cho người ta phải run sợ, là một cao thủ đệ nhất võ lâm xuất thiên nhập địa, nhưng hôm nay lại biến trở thành suy nhược như vậy.

Đông Hậu Lâm Đại Ngọc than thầm:

?Ta có thể cầm cự đến mồng bảy tháng bảy được không?

?Sự đau đớn do ngoại độc tấn công thân thể trong chín mươi bảy ngày, ta có thể cầm cự được không?

?Mười mấy năm lại đây, ta vì mối huyết hải thâm thù này, tổ chức nên Bạch Hoàng giáo tàn hại sinh linh rất nhiều, ta nghĩ đây chắc là báo ứng !?

Hai dòng lệ nóng của Lâm Đại Ngọc chảy dài trên gò má nhăn nheo.

*

* *

Lại nói Âu Dương Hải sau khi li biệt Đông Hậu Lâm Đại Ngọc, trong lòng chàng dường như mất một bảo vật quý giá, cảm thấy trống rỗng rất là khó chịu. Trong đầu chàng bỗng nhớ thiết tha Đông Hậu Lâm Đại Ngọc ?

Chàng cũng không biết nguyên nhân ra sao?
Có lẽ là tình cảm mẹ con gây nên ?

Âu Dương Hải ra khỏi u cốc, triển khai khinh công chạy đi.

Chạy đủ hơn hai giờ, đã đến một miệng cốc.

Xa xa có thể thấy đỉnh của mười hai ngôi tháp cao bay phất phới một ngọn cờ Thanh Đạo Minh.

Đột nhiên sau vách núi, hai bên miệng cốc, hán từ áo xanh gọn gàng nhảy ra.

Âu Dương Hải nhận ngay ra là Độc Kiếm Thủ của Độc Kiếm Đường, tám vị đệ tử Độc Kiếm Đường trông thấy Âu Dương Hải lập tức cúi mình thi lễ, tránh qua một bên cùng hô:

- Âu Dương đàn chủ trở về rồi ? rồi ? !

Âu Dương đàn chủ về rồi ?

Thanh âm sung sướng vui vẻ vô cùng, tang vảng động khắp sung quanh cốc.

Trong nháy mắt, từ trong tháp rất nhiều người rầm rập chạy ra.

Âu Dương Hải trong lòng rất mừng, không ngờ đệ tử của bản mình đều đã đến Cửu Cung sơn rồi.

Chàng ngẩng đầu buống tiếng cười dòn dã, thân người lao tới đón tiếp.

Bỗng Âu Dương Hải giật mình, chàng không trông thấy Lý Xuân Hoa, Công Tôn Lạp và Lý Xuân Hồng.

Trong phút chốc, Âu Dương Hải đã ở trước mặt quần hào đang chạy đến.

Người đầu tiên đến là Hộ pháp Trịnh Hổ thuộc Khúc Tinh đàn, tiếp theo là Độc Kiếm đường chủ Phi Hồn Kiếm Tây Môn Đường, Huyết Dao đường chủ Song Dao Lữ Trị Lãng Anh, chính Đạo Đường chủ Tân Hiệp Liễu Phiêu Dương.

Trịnh Hổ vừa trông thấy Âu Dương Hải bèn kêu lên:

- Âu Dương đàn chủ đã lâu mới trở về, bọn chúng tôi rất là mong nhớ.

Âu Dương Hải cười ha hả, nói:

- Trịnh huynh, chư vị Đường chủ, mọi người mạnh giỏi a. !

Chàng dần bước đi đến từng người chấp tay thi lễ.

Đột nhiên Âu Dương Hải trông thấy các đường chủ và Trịnh Hổ, trên mặt hình như phủ lớp ưu sầu, giật mình hỏi:

- Trịnh huynh, có phải bản mình xảy ra chuyện gì chẳng?

Chính Đạo đường chủ Tân Hiệp Liễu Phiêu Dương trầm giọng nói:

- Bầm cáo đàn chủ, chúng tôi đều không làm tròn trách nhiệm bảo vệ mình chủ, xin đàn chủ trách phạt.

Âu Dương Hải cau mày, hỏi vội:

- Liễu Đường chủ, mình chủ sao rồi?

Trịnh Hồ khẽ lắc đầu, nói:

- Lý minh chủ, Công Tôn phó minh chủ. Lý đàn chủ và Sa Mạc thất tiên đã mất tích ba hôm rồi.

Âu Dương Hải nghe vậy hơi nhẹ nhõm, vốn chàng cho rằng bạo Lý Xuân Hoa đã gặp bất trắc.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Có phải họ cùng lúc mất tích không?

Chính Đạo Đường chủ Liễu Phiêu Dương nói:

Vào lúc canh tư ba hôm trước, Công Tôn phó minh chủ trở về nói đàn chủ truy đuổi theo kẻ địch, cần kíp tăng thêm trợ thủ, trước hết dẫn Lý Xuân Hồng và Sa Mạc thất tiên ra đi trước.

Nhóm cao thủ thứ hai bên chúng tôi ra đi sau đó, tức tốc tìm kiếm trên đỉnh Cửu Cung sơn nhưng lại không thấy hành tung của Công Tôn phó minh chủ, cả Lý đàn chủ cũng không thấy tung tích, đến hôm nay thì Âu Dương đàn chủ trở về, không biết?

Âu Dương Hải nghe vậy biến sắc, chàng sợ rằng bọn Lý Xuân Hoa có thể bị Cô Lô Thiên Tôn tiêu diệt, bởi vì mình nếu không phải được di mẫu cứu giúp thì chắc đã phơi thây ngoài đồng rồi.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Hải hỏi:

- Trong ba ngày này các vị có ai tìm được manh mối khả nghi nào không?

Tản Hiệp Liễu Phiêu Dương nói:

- Ba ngày nay, chúng tôi hầu như đi khắp hết mấy mươi dặm xung quanh núi Cửu Long, nhưng lại không thấy bất kỳ tin tức nào, bây giờ chúng tôi muốn bắt đầu triển khai tìm kiếm ở đồng cỏ gò đồi quanh núi.

Âu Dương Hải trầm ngâm hồi lâu, hỏi:

- Có phải tất cả cao thủ bản minh đều đến Cửu Cung sơn phải không?

Trịnh Hồ đáp:

- Ước khoảng chừng hai phần ba.

Âu Dương Hải nói:

- Bây giờ tứ đại đàn chủ và Trịnh huynh, mỗi người dẫn theo nhân thủ, chia làm năm đường tìm kiếm hướng đông tây nam bắc và chính giữa của núi Cửu Cung và luôn cả trong vòng mười dặm của núi Cửu Cung, nếu có chuyện gì thì phải báo hiệu tiền liên lạc, bây giờ ta đi trước, các vị hia người lập tức hành động ngay.

?Năm lộ binh mã tạm thời đi chính Đạo Đường chủ Liễu Đại Hiệp hiệu lệnh.?

Nói xong, Âu Dương Hải không đợi họ trả lời, chàng xoay mình chạy nhanh ra khỏi cốc.

A?u Dương Hải cảm thấy bọn Lý Xuân Hoa nhất định là bị Cô Lô Thiên Tôn ám toán, hoặc là bị bắt.

Âu Dương Hải ngầm cảm thấy sào huyệt của Cô Lô Thiên Tôn cũng nhất định cũng ở gần núi Cửu Cung

Âu Dương Hải nhắm hướng u cốc mà Cô Lô Hung Thủ tụ hội chạy đi.

Lát sau, Âu Dương Hải đã đến trước miệng cốc.

Đột nhiên một bóng người từ trong rừng cây phóng qua.

Âu Dương Hải lập tức triển khai khinh công ?Nhíp ảnh truy phong ?đuổi theo.

Đó là một người áo xám, thân thủ cực kỳ nhanh nhẹn, người đó phóng đi thoát ần thoát hiện trong rừng cây.

Nhanh như điện chớp, mau như khi vượn.

Âu Dương Hải đuổi một lúc, vẫn còn cách xa đôi phương mười tám trượng, chàng kinh thẳm, hơn nữa Âu Dương Hải cảm thấy bóng dáng người này rất quen thuộc.

Lúc này người áo xám đã chạy xuyên qua một ngọn núi đến hướng đông bắc.

Âu Dương Hải hừ một tiếng, lập tức nâng khinh công lên đến mức cao nhất, truy theo sát thủ?

Người áo xám trước mặt hình như đã biết có người đuổi theo, Âu Dương Hải gia tăng tốc độ khinh công, người đó chạy cũng càng nhanh hơn, trong chớp mắt liền tiếp vượt qua mấy ngọn núi.

Tuy Âu Dương Hải biết người này cố ý để cho mình đuổi theo, nhưng tính của chàng quật cường, bụng nghĩ ;

?Mình phải xem cho được người này là ai??

Lập tức chàng hít một hơi chân khí, trong chớp mắt chàng cảm thấy toàn thân mình nhẹ nhõm, giống như đang vùn giá vũ, cỏ cây hai bên vùn vụt chạy qua.

Âu Dương Hải kinh thẳm, khinh công của mình sao lại lên tới tuyệt cảnh ?Lăng Không phi hành??

Mấy ngày trước, công lực của chàng căn bản hãy còn kém môn khinh công thượng thừa kia mấy năm, tại sao trong lúc này khinh công lại tăng nhanh chóng thế này? Trong lúc nghi ngờ, Âu Dương Hải đã đuổi đến cách người kia bảy tám trượng.

Người áo xám như phát hiện Âu Dương Hải đuổi đến gần, trong lòng rất kinh ngạc, người đó cũng triển khai loại khinh công tuyệt đỉnh ?Ngự Khí phi hành?

Cự ly của hai người lại từ từ kéo dài ra như trước.

Tóm lại là khinh công của người áo xám hơi cao hơn một bậc.

Âu Dương Hải trong lòng kinh hãi vô cùng, chàng không ngờ trong thiên hạ lại có người có khinh công tuyệt cao thế này.

Âu Dương Hải vận một hơi chân khí, quát lên:

- Lão tiên bối trước mặt, xin dừng bước, văn bối thừa nhận khinh công của mình còn kém, chúng ta đừng tỉ thí nữa.

Lúc đó hai người chạy vào một u cốc.

Đột nhiên người áo xám trước mặt mất hút.

Âu Dương Hải ngạc nhiên, lập tức dừng lại, đưa mắt nhìn khắp xung quanh, nhưng vẫn không thấy bóng dáng người áo xám, chàng nhíu mày nghĩ thầm:

?Lẽ nào trong chớp mắt người đó đã chạy qua u cốc mấy trăm trượng này ư??

Đang nghĩ, bên tai Âu Dương Hải nghe tiếng thở ra.

Chàng quay mắt nhìn, bên một phiến đá ngoài mây trượng lộ ra một góc đá.

Âu Dương Hải từ từ đi đến, nói:

- Khinh công của tiên bối thật là bao trùm thiên hạ, văn bối khâm phục vô cùng.

Bên phiến đá có tiếng thở dài, nói:

- Không được rồi, ta đã già rồi ! Ôi ? Một vì kỳ nữ chết rồi, lại tạo ra một vị cao thủ không tiền tuyệt hậu !

Bỗng nghe Âu Dương Hải kêu lên một tiếng, gọi:

- Lão tiên bối, là người !

Hoá ra người áo xám này chính là Cổ Thiên Nhân Viên.

Cổ Thiên Nhân Viên lưng dựa vào phiến đá, thở ra chậm chậm hai hơi, nói:

- Hải diệt nhi, là ta đây, là Viên bá bá của người đây.

Chuyện Cổ Thiên Nhân Viên là su huynh của Âu Dương Kiệt cha của Âu Dương Hải. Âu Dương Hải đã biết, nhưng chàng vẫn hoài nghi chuyện này.

Bởi vì chàng thấy Cổ Thiên Nhân Viên cùng đi với Bạch Hoàng Giáo chủ, chàng cho rằng Cổ Thiên Nhân Viên cũng là người tà ác.

Âu Dương Hải nghe vậy, làm ra vẻ kinh ngạc hỏi:

- Sao? Ông ? người là bá bá của ta ư?

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài thê lương, nói:

- Nội tình trong đó nói ra thì dài, ôi ? Hải diệt nhi, ta nằm mơ cũng không ngờ rằng Âu Dương Kiệt sư đệ lại có đứa con này.

Âu Dương Hải xúc động, run run hỏi:

- Viên bá bá, chẳng lẽ ? cha cháu và bá bá cùng học ở một thầy hay sao?

Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:

- Người bắt tất hoài nghi, ta chính là bá bá thật sự của người.

Âu Dương Hải chột hỏi:

- Viên bá bá, thế sao bá bá lại đi cùng Bạch Hoàng giáo chủ?

Cổ Thiên Nhân Viên giật mình, thầm nói:

?Mình đã có hứa với Đại Ngọc, mình cần phải nói ra sự thật cho nó không? Mà Đại Ngọc lại dặn dò chuyện này rất là trịnh trọng ??

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:

- Điều này về sau ngươi sẽ hiểu.

Âu Dương Hải ngân ngơ lằm bằm nói:

- Về sau tôi mới biết?...

Cổ Thiên Nhân Viên bỗng nói:

- Diệt nhi, ta nói với ngươi một chuyện, ngươi có biết lai lịch của sư phụ ngươi không?

Âu Dương Hải nghe vậy biến sắc, trầm giọng nói:

- Chuyện gì?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Tên Thiết Định Quái Hiệp đó chính là kẻ thù giết phụ thân của ngươi. Cô Lâu Thiên Tôn. Âu Dương Hải nghe vậy, đầu óc ù ù ?

Ân sư lão là kẻ thù sát hại phụ thân của mình ư? ?

Cổng trước mắt chàng hiện lên một hình ảnh hiện từ của sư phụ, giọng nói nhu hòa, đầm ấm ?

Âu Dương Hải hừ một tiếng, kêu lên:

- Không phải, không phải, ta không tin, ông nói láo.

Cổ Thiên Nhân Viên thở dài nói:

- Cũng khó trách ngươi không tin, ôi ! Bá bá cũng bị lừa gạt hai mươi mấy năm rồi.

Âu Dương Hải thấy vẻ mặt thành khẩn, u uất của Cổ Thiên Nhân Viên tuyệt không có chút nào là không thật, chàng bất giác ngân ngời, hỏi:

- Thế đây lại là thật ư?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Hải nhi, sao ngươi không tin lời của ta?

Âu Dương Hải nghĩ bụng:

?Nếu sư phụ là kẻ thù giết hại cha mẹ ta, sao lại dạy võ công cho mình. Mà lại là tuyệt kỹ võ lâm !?

Âu Dương Hải nhìn lên trời, nghĩ ngợi, suy tính ?

Bất chợt chàng khẽ thở dài, nói:

- Viên bá bá có chứng cứ gì mà chỉ trích sư phụ diệt nhi là kẻ thù sát hại song thân.

Cổ Thiên Nhân Viên mặt biến sắc nói:

- Không biết gã đó có bất chợt hạ độc thủ không?

Âu Dương Hải chẳng hiểu làm sao cả, lại trầm giọng hỏi:

- Viên bá bá có chứng cứ?

Cổ Thiên Nhân Viên không đợi chàng nói hết, liền nói:

- Có có ! ta dẫn ngươi đi xem chứng cứ liền.

Âu Dương Hải lại ngơ ngác, hỏi:

- Xem chứng cứ gì?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Người có phải muốn tìm kiếm chị em Lý Xuân Hoa?

Âu Dương Hải vội nói:

- Bá bá đã biết họ ở đâu?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Họ đều bị Thiết Định Quái Hiệp bắt đi, nhốt trong một thủy lao, hạn kỳ ba ngày đã đến tới hôm nay. CHÚNG ta mau chuẩn bị đi cứu họ.

Âu Dương Hải nói:

- Viên bá bá họ bị nhốt chỗ nào?

Cổ Thiên Nhân Viên đứng dậy nói:

- Người đi theo ta.

Nói xong người lão phóng vút đi như tên bắn.

Âu Dương Hải theo sau Cổ Thiên Nhân Viên, chạy qua tầng tầng lớp lớp ngọn núi Cửu Cung Sơn, rồi chạy trên cánh đồng hoang đã một hồi, đến một cái gò đồi hoang.

Cổ Thiên Nhân Viên chợt dừng lại, ngó lên trời, nói:

- Giờ này còn sớm lắm, chúng ta nghỉ một lát rồi vô đó cứu họ cũng không muộn.

Nói xong, ông ta ngồi xếp bằng trên mặt đất.

CHƯƠNG MƯỜI TÁM (TIẾP THEO)

TƯƠNG KIẾN BÁT TƯƠNG THỨ C

Âu Dương Hải ở trên gò đồi nhìn ra xa, xung quang trừ góc tây nam là một nơi nghĩa địa ra, ba mặt đều là thảo nguyên hoang dã, nghĩa địa kia cũng xa chừng nửa dặm.

Lúc này Âu Dương Hải lo cho sự an nguy của bọn Lý Xuân Hoa, lên tiếng nói:

- Viên bá bá, sào huyết của Cô Lô Thiên Tôn ở đâu?

Cổ Thiên Nhân Viên cười nói:

- Thì ở chỗ nghĩa địa góc tây nam đó.

Âu Dương Hải nói:

- Bây giờ đến xế chiều còn hơn bốn tiếng nữa, tiểu điệt muốn trở về điều thêm người tới.

Cổ Thiên Nhân Viên lắc đầu nói:

- không được Thiết Định Quái hiệp giỏi nghề dùng độc, nếu thêm đông người cũng chẳng ăn nhằm gì, huống hồ đêm nay hành tung của chúng ta nhất định phải giữ bí mật để trong lúc xuất kỳ bất ý thì hạ thủ, nếu không thì cứu người không xong mà còn làm hại cả bọn Lý Xuân Hoa nữa ?

Nói đến đây, Cổ Thiên Nhân Viên khẽ thở dài, rồi nói tiếp:

- Không phải là ta ca ngợi chí khí của người ta, tên Thiết Định Quái Hiệp này võ công rất cao, hơn nữa cơ trí trác tuyệt, xưa nay hiếm thấy, không phải là hạng tầm thường dễ đối phó đâu.

Âu Dương Hải nói:

- Viên bá bá, Cô Lâu Thiên Tôn thật sự là sư phụ của tiểu diệt hóa thân à? Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:

- Cái tên Thiết Định Quái Hiệp hai mươi mấy năm trước đã được toàn giang hồ võ lâm truyền tụng, vô luận các đại môn phái, hắc bạch lưỡng đạo trong thiên hạ đều kính ngưỡng hẩn vạn phần, tuy nhiên trong võ lâm có rất ít người thấy qua hẩn, nhưng mọi người đều tôn kính hẩn là một người đại trung đại nghĩa, chính khí lâm liệt.

?Ồi ?

?Lão phu hai mươi mấy năm trước cũng chính vì kính ngưỡng hẩn cho nên nhận sự ước thúc của hẩn, không ngờ hẩn ước thúc ta không ra giang hồ chính là để bố chí kế hoạch giết hại cha mẹ của ngươi, hử ? nếu mà lão phu không bị sự ước thúc của hẩn thì chắc song thân của ngươi không chết thảm vậy đâu.

?Bởi vì Thiết Định Quái Hiệp vẫn úy kỵ ta ba phần.

Âu Dương Hải nghe đến chuyện song thân của mình thảm tử, máu nóng bốc lên phừng phừng, trong lúc xúc động, buột miệng kêu lên.

- Vì sao hẩn muốn giết hại phụ mẫu của diệt nhi chứ?

Cổ Thiên Nhân Viên nói tiếp:

- Vì là chữ tình.

Âu Dương Hải ngậy người, hỏi:

- Sao? Là chữ tình?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Chữ ?Tình? này, từ xưa đến nay, không biết đã hại bao nhiêu anh hùng tuấn kiệt, họ có thể xem châu báu bạc vàng như cỏ rác, nhưng mãi mãi không thể chiến thắng được tình trường.

- Huống chi thân mẫu của ngươi là một tuyệt đại mỹ nhân, bất kỳ ai trông thấy cũng không thể cầm lòng được? Âu Dương Hải trầm nghĩ:

?Mẫu thân thật sự đẹp đến thế sao??

Cổ Thiên Nhân Viên nói tiếp:

- Năm xưa mẫu thân của ngươi là Lâm Đại Ngọc và Thiết Địch Quái Hiệp quen thân nhau từ thuở nhỏ, khi ấy gia phụ của ngươi đi xuống giang nam lo một số việc, sau khi gặp gỡ Lâm Đại Ngọc, không ngờ thân mẫu của ngươi đối với gia phụ ngươi một dạ chung tình? Khi đó tuy Thiết Địch Quái Hiệp đã có danh trên giang hồ nhưng võ công của hắn đương nhiên không phải là địch thủ của gia phụ ngươi, cho nên hắn ngầm hờn, kết oán làm huynh đệ với gia phụ ngươi, thực ra trong thâm tâm hắn thống hận gia phụ ngươi vô cùng, lúc nào cũng muốn hạ thủ, tuy phụ mẫu ngươi biết mưu mô của hắn, nhưng vì thể niệm tình ngày trước nên làm như không biết.

Thiết Địch Quái Hiệp là một người cực kỳ nham hiểm, hắn tự biết võ công không địch nổi gia phụ ngươi, đành bỏ đi ngầm tự học nghệ?

Với quá khứ đó, đương nhiên Thiết Địch Quái Hiệp sát hại gia phụ ngươi ở Thiên Kiếm đàm chủ yếu là vì chữ ?Tình?. Kế đến là vì một bộ kỳ thư, cho nên hắn mới dẫn cả người trong giang hồ võ lâm vây đánh song thân ngươi.

Âu Dương Hải nói:

- Đó là bộ sách gì?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Hải Lưu chân kinh.

Âu Dương Hải nghe thấy ?Hải Lưu Chân Kinh?, nghĩ đến chính chiêu tuyệt học mà Thiết Địch Quái hiệp truyền thụ cho mình, vốn chàng hãy còn hoài nghi chuyện này, nhưng nghĩ kỹ lại những chuyện sự phụ đối với mình năm xưa thực sự có rất nhiều điểm khả nghi, chàng bỗng nghiêng răng nói:

- Thiết Địch Quái Hiệp thật sự là Cô Lâu Thiên Tôn thì Âu Dương Hải này không còn chút tình nghĩa thầy trò nào với hắn nữa, ta phải báo thù rửa hận cho song thân.

Cổ Thiên Nhân Viên gật đầu nói:

- Đương nhiên là các người không còn tồn tại tình nghĩa thầy trò nữa, có thể là hắn truyền thụ võ công cho người là có âm mưu gì khác, không biết hắn dạy những võ công gì cho người.

Âu Dương Hải nói:

- Chủ yếu là chín chiêu trong Hải Lưu CHân Kinh.

Cổ Thiên Nhân Viên nhíu mày trầm tư hồi lâu, nói:

- Bộ ?Hải Lưu Chân Kinh? ấy ta chưa thấy qua, đương nhiên ta không biết hắn có truyền thụ có chính xác hay không, nhưng theo sự suy đoán của ta, Thiết Địch Quái Hiệp nhất định trong chín chiêu đó đã có dụng ý.

Âu Dương Hải lắc đầu:

- Từ trước đến giờ tiểu đệ không thấy chín chiêu đó có chỗ nào khả nghi đâu.

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Hải lưu Chân kinh nghe nói là một bộ kỳ thư rất thâm thúy, có ba phần thượng, trung, hạ, song thân của người năm xưa được chính là phần hạ.

Âu Dương Hải ồ lên một tiếng.

Cổ Thiên Nhân Viên bỗng móc từ trong người ra một cuộn giấy trắng, nói:

- Hải nhi, chần trong lòng ngươi rất muốn biết được dung mạo của cha mẹ ngươi phải không?

Âu Dương Hải trợn tròn mắt nhìn cuộn trắng gập đầu.

Cổ thiên Nhân Viên nói:

- Bức họa này khi xưa ta vẽ cho cha mẹ ngươi, không ngờ vẽ xong rồi lại chưa kịp đưa cho cha mẹ ngươi đã tạ tuyệt trần thế, ôi ?

Âu Dương Hải run run nói:

- Viên bá bá, bức họa này phụ thân của tiền điệt nhờ bá bá vẽ ư? Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Gia phụ ngươi đã mất, bức vẽ này tặng cho ngươi đó.

Âu Dương Hải đột nhiên nước mắt tuôn trào nói:

- Viên bá bá, tiền điệt quá vui sướng, không ngờ tiền điệt lại có thể trông thấy dung mạo của song thân, việc này Âu Dương Hải không dám quên.

Chàng run run đưa tay nhận lấy cuộn giấy khế mở ra.

Trên mặt giấy láng bóng có vẽ một đôi tình nhân.

Người nam anh tuấn ngang tàng, cao lớn hiên ngang, mình mặc chiếc áo dài màu vàng, Vai đeo trường kiếm, đặc biệt nhất là đôi mắt ẩn chứa thần uy khôn tả, sống động như thực.

Người nữ thì môi đỏ mũi cao, mày liễu đen láy, mặt mày cân đối sáng sủa, sinh đẹp tuyệt luân.

Âu Dương Hải ngẩn ngơ, gương mặt của nữ nhân này mình đã thấy qua ở đâu rồi.

Cổ Thiên Nhân Viên than thở:

- Song thân người xưa kia xứng đôi vô cùng, không biết bao người trong thiên hạ phải hâm mộ.

Âu Dương Hải nhìn vào bức họa hồi lâu, nói:

- Quá giống, chị em họ quá giống nhau.

Cổ Thiên Nhân Viên hỏi:

- Người nói gì?

Âu Dương Hải nói:

- Mẫu thân của diệt nhi quá giống muội muội của người.

Cổ Thiên Nhân Viên ngỡ ngác, nghĩ bụng:

?Chẳng lẽ Lâm Đại Ngọc gạt nó, nói là di nương của nó chẳng??

Âu Dương Hải buồn bức họa lại, nói:

- Nếu di mẫu trông thấy bức họa này, nhất định cũng rất vui sướng. Ta nhất định phải đi gặp di mẫu, ta tuyệt đối không đợi đến mùng bảy tháng bảy nữa.

Cổ Thiên Nhân Viên giật mình, nghĩ thầm:

?Lâm Đại Ngọc thật sự đã ước hẹn với Hải nhi một trăm ngày sau sẽ hội kiến. Ôi, thằng bé thật đáng thương, người đâu biết rằng người đó lại chính là mẫu thân sinh ra người !?
Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Hải nhi, cuộc chiến đêm nay chắc sẽ hung hiểm vô cùng, người tạm thời nhắm mắt hít thở, dưỡng đủ tinh thần.

Nói xong, ông ta liền nhắm mắt điều hòa hơi thở.

Âu Dương Hải cũng nhắm mắt, nhưng được một hồi chàng mở mắt lại nhìn bức vẽ cha mẹ mình, đủ hai giờ, chàng đã quen thuộc nét mặt của họ.

Mặt trời mới bắt đầu lặn, cả trái đất phủ lên một màu vàng thê lương.

Trong thoáng chốc, màn đêm bao trùm.

Cổ Thiên Nhân Viên mở mắt, nói:

- Hải nhi, chúng ta phải bắt đầu hành động, chúng ta phải vào trang viên âm u nằm giữa nghĩa địa, xung quanh cái nghĩa địa rộng lớn này đều có phục kích, chúng ta từ bất cứ một phương hướng nào cũng khó tránh khỏi bị phục kích của bọn chúng phát hiện.

Âu Dương Hải hỏi rằng:

0 Thế thì chúng ta tiềm nhập vào bằng cách nào đây?

Cổ Thiên Nhân Viên nói:

- Chỗ phục kích, canh gác của bọn chúng bố trí trong động, tuy là rất bí mật, không dễ bị người phát giác, nhưng có một khuyết điểm là tầm nhìn hẹp, cho nên nếu gặp phải người có khinh công tuyệt đỉnh thì chỉ cần dùng tốc độ cực nhanh phi qua thì chúng nó sẽ cho rằng bị hoa mắt. Bây giờ ta và người chia hai đường đột nhập vào trong trang viên, sau khi người vào trong trang viên rồi thì hãy hiện hình, phóng hỏa đốt nhà và chém giết bọn chúng, để dẫn dụ Cô Lâu Thiên Tôn ra. Lão phu sẽ thừa cơ giải cứu bọn Lý Xuân Hoa, vì lão phu tính rằng Thiết Định Quái Hiệp ở ngay trong thủy lao, cho nên người chớ từ thủ đoạn nào để dụ hắn ra.

Âu Dương Hải gật đầu nói:

- Viên bá bá, tiểu diệt biết rồi.

Cổ Thiên Nhân Viên đứng dậy, lại nói:

Trong trang viên, xem ra không có chút động tĩnh gì nhưng thực ra bên trong còn nguy hiểm hơn ở bên ngoài, người phải cẩn thận lắm mới được, nếu như người gặp phải Cô Lâu Thiên Tôn thì phải kéo dài thời gian để ta và bọn Lý Xuân Hoa kịp đến.

Nói xong, Cổ Thiên Nhân Viên lao vút đi như tên bắn, chỉ thấy bóng xám vụt một cái đã biến mất tăm, Âu Dương Hải thấy khinh công tuyệt đỉnh của bá bá như vậy, không khỏi bội phục.

Âu Dương Hải vận khí nhảy lên không, lộn vài vòng trên không rồi đáp xuống bốn năm mươi trượng, đột nhiên chàng nghĩ đến những ổ phục kích chính là ở trong ngôi mộ, nếu mình bay qua nghĩa địa mà chân không chạm đất thì sẽ không bị bọn chúng phát hiện.

Nghĩ đến đây, lại tung người, lần này đáp xuống ngoài sáu bảy trượng, khing công của chàng đủ để làm người trong vỏ lâm kinh hãi.

Trong nháy mắt đã đến gần sát nghĩa địa, khing công của Âu Dương Hải lúc này đã lên tới mức tối đa, thân hình như một luồng khói đen bay qua không một tiếng động.

Nếu ban ngày mà dùng tốc độ tuyệt nhanh này lao qua bên thân người thì người bình thường bất quá chỉ hoa mắt lên mà thôi, huống chi lúc này đã tối, chẳng sao còn chưa xuất hiện.

Không tới nửa khắc, Âu Dương Hải đã đến trước tòa trang viện.

Âu Dương hải bay vào trong trang viện luôn không chân chờ, liên tục chạy qua ba bốn dãy viện lạc, sau đó đứng trên nóc nhà phóng mắt nhìn xung quanh.

Quả nhiên trong tòa trang viện rộng lớn này trừ những phòng ốc liên tiếp, lầu cao sừng sững ra, còn lại đều là những cây cối to cao như ngô đồng, bạch dương, tre, cỏ tùng, quì thụ ?

Xung quanh tối om om, không thấy một ánh đèn.

Gió đêm khẽ thổi qua cành lá trên cây, càng làm tăng thêm bầu không khí lạnh lẽo âm u cho tòa trang viện hoang lương này, Âu Dương Hải ở trên nóc nhà lưỡng lự một hồi, không biết phải đi hướng nào.

Nghĩ ngợi rất lâu, Âu Dương Hải cảm thấy phải dùng cách phóng hỏa đốt nhà theo lời của Cổ Thiên Nhân Viên chỉ bảo thì mới có thể bức họ ra ngoài.

Âu Dương Hải thâm suy nghĩ, đưa mắt nhìn dãy nhà trước mặt, chàng tung mình nhảy lên nóc điện trước ngôi nhà cỏ.

Âu Dương Hải đang muốn đưa tay móc môi lửa ra, bỗng nghe thấy tiếng gió nhẹ nổi lên phía sau lưng, Âu Dương Hải cảnh giác quay mình lại nhìn ?

Bởi vì luồng gió này rất êm, chứng tỏ khing công của người này rất cao.

Âu Dương Hải vừa nhìn đã hết hồn, người đó đã đứng ngoài bảy tám thước, hai đạo mục quang loang loáng đang nhìn thẳng vào mình.

Người đó là một lão nhân mặt như cổ nguyệt lạnh như băng giá, râu tóc bạc phơ, vai đeo một thanh cổ kiếm.

Âu Dương Hải nhìn rõ gương mặt của lão nhân, giật mình nói:

- Là ông, Vân Trung Nhạc.

Lão nhân này chính là Vân Trung Nhạc, một trong vô lâm ngũ kỳ.

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Ta đây, ngươi muốn phóng hỏa hay sao?

Âu Dương Hải trông thấy ông ta, trong đầu bất chợt hiện lên những lời di mẩu của chàng nói về mối huyết thù song thân, chàng đột nhiên bừng cơn lửa hận, hừ một tiếng, nói:

- Ngài là người của Cô Lô Thiên Tôn phải không?

Đôi mắt Vân Trung Nhạc bắn ra tia sáng kỳ dị, lạnh lùng quát:

- Tiểu tử, ngươi nó tâm bậy cái gì?

Âu Dương Hải cười nhạt, nói:

- Đã không phải là người của Cô Lô Thiên Tôn, thế sao ngài lại ngăn ta phóng hỏa làm gì? Vân Trung Nhạc trầm giọng quát:

Hễ ngươi vừa phóng hỏa thì ta lập tức giết ngươi liền.

Âu Dương Hải nghe vậy nổi giận nói:

- Thì ta sẽ đốt cho lão xem?

Nói xong, Âu Dương Hải quẹt một môi lửa.

Vân Trung Nhạc lao tới, một chỉ điểm ra thật nhanh.

Âu Dương Hải xoay tay bỏ môi lửa, cất một tiếng cười như tiếng chuông đồng, chân động đến nỗi khắp xung quanh viện lạc nghe ù ù điếc tai.

Vân Trung Nặc kinh thâm nghĩ:

?Sao nội công của nó lại tinh thâm đến thế ??

Nghĩ chưa xong, đã thấy song chưởng của Âu Dương Hải liên hoàn đánh xéo ra.

Vốn Âu Dương Hải trong bụng biết Vân Trung Nhạc cũng là một trong những kẻ thù giết hại song thân, lần quét lửa này chẳng qua là thế để dụ lão xuống tới mà thôi.

Đương lúc Vân Trung Nhạc xông đến, chàng đã ngậm ngưng tụ Vô ảnh chưởng kinh vào tả chưởng, thành lինh đánh ra nhanh như chớp hữu chưởng kinh phong ào ạt, lực đạo bức người, còn tả chưởng không có tiếng gió, nội kinh thu vào trong.

Vân Trung nhạc thất kinh, xoay eo thu thế nhảy lùi tám thước.

Ai ngờ một đạo ám kinh đánh sát theo lão không một tiếng động.

Vân Trung Nhạc khẽ hự lên một tiếng thân mình bật ra phía sau, mặt thờ nên trắng bệch, hai mắt léo ra ngọn lửa ghê người.

Âu Dương Hải núp cười nói:

- Vân Trung Nhạc, mười tám năm trước bên bờ Thiên Kiếm Đàm. Lão đã bức bách Âu Dương Kiệt tiếp lão một kiếm, hôm nay Âu Dương Hải trả lại lão chiêu Vạn lưu qui tông kiếm pháp.

Nói xong Âu Dương Hải rút phát tử vi kiếm xông lên.

Vân Trung Nhạc kinh hãi quát lên:

- khoan đã !

Âu Dương Hải hét:

- Lão tiếp ta một kiếm rồi hãy nói.

Ánh sáng của tử vi kiếm như sấm chớp bổ xuống.

Cơ thịt trên mặt Vân trung Nhạc co rúm lại, thân hình lão thoát ần thoát hiện như bóng ma, vụt một cái, cả người lão đã lùi ra ngoài ba bốn trượng.

Vạn Lưu Qui tông kiếm pháp của Âu Dương Hải đã thi triển ra hết, tay trái nắm kiếm chi, thân hình nghiêng ra trước, ra thế cung tiễn thức.

Trên mặt Vân Trung Nhạc lộ vẻ kinh hãi, lão không ngờ Âu Dương Hải này lại là con của Âu Dương Kiệt, mà võ công của chàng lại tiến bộ thần tốc. Lão thầm nghĩ:

?Người này nếu không giết hôm nay thì ngày sau không thể nào giết hại được nj74a.

Nhưng mình đã trúng một chương ám toán của hắn, bụng đau như xé, không biết bị trúng chương lực gì??

Âu Dương Hải lạnh lùng nói:

- Lão có gì muốn nói?

Một Vân Trung Nhạc nhanh nhúm, không nói nửa lời, quay mình bước đi.

Bỗng trong một góc viện lặc vang lên tiếng cười sang sảng, nói:

- Vân huynh, huynh đài trúng Vô ảnh chương kinh của hắn rồi. Ta có thuốc ở đây, nếu Vân huynh tin ta thì mời theo ta vào nhà trong một lát.

Âu Dương Hải nghe giọng nói này chính là giọng của Cô Lâu Thiên Tôn, chàng kinh hãi quát lên:

- Cô Lâu Thiên Tôn, chớ đi ?

Đột nhiên, Âu Dương Hải nhớ lại Cô Lâu thiên Tôn là mộ người cực kỳ xảo quyệt, thân hình vừa mới bay xuống đã vội quạt tay bay ngược lên cao hai trượng.

Chỉ nghe một tiếng cười khẽ:

- Hảo tiểu tử, sáng sớm bị rắn cắn, cả ngày sợ dây thừng, ha ha?

Hết chương 18

- Xin bạn ghé thăm:
<http://www.maihoatrang.com/tangkinhcac>
để có các hồi truyện mới nhất của bộ truyện này.
- Nếu bạn muốn giúp đỡ cũng như biết tình hình đánh máy các bộ truyện mới nhất. Xin ghé thăm diễn đàn Mai Hoa Trang:
<http://www.maihoatrang.net>
và vào mục Mai Hoa Chỉ Pháp Luyện Tâm Đường
- Tham gia trò chơi kiếm hiệp Huyết Sử Võ Lâm tại địa chỉ:
<http://www.maihoatrang.net/games/hsvl/>
- Trang thơ Đường của Mai Hoa Trang:
<http://thivien.maihoatrang.com>